

И прехвърква надъ сладкодъха мащерка, изъ чиито китни цвѣтове записани пчели се ровятъ и събиратъ прашецъ.

Поздравлява, а тѣ и глава не вдигатъ.

— Роби родени и такива ще си умратъ. Да ги съжалишъ, — се подсмива щурчо.

Пакъ подскачва. Отъ високо зърва мравунякъ, почернѣлъ отъ мравки.

— Колко мравки! безчетъ! Разщъкали се на самъ на тамъ и нѣма да се сбъркатъ. Идатъ, отминаватъ, безъ да се сблъскатъ. Всѣка носи по нѣщо; изгубва се въ мравуняка и следъ малко пакъ излиза, още по-забързана...

— Роби, а не волни сжщества! — подсвирва дано го чуютъ мравкитѣ и се спре, съ нѣкоя да поприказватъ.

Никой не му отвърща.

Поиздига се дано ги сплаши, а тѣ си гледатъ работата. Ето съзира, че и царицата имъ работи. И тя затъркаляла нѣщо къмъ мравуняка.

— Гледай, и царицата имъ работи!... Че какво ще разбере отъ царуването си, щомъ и тя работи.

Глупава царица! — отсича щурчо.

Приближава се. Иска да я подиграй:

— Нали царицата само царува?

Царицата се прави, че не чува.

— Помози Богъ, царице, — виква високо да го чуе.

Царицата, щомъ чува името на Бога—спира.

— Благодаря. Нека Богъ помага на всички. И като казва, пакъ се записва въ работа.

— Не ти завиждамъ на царуването, щомъ нѣмашъ свобода да поприказваме.